

Az ikrek

Nem tudom, kinek higgyek, mert az egyik azt mondja, hogy Székelykő várát az óriások építették, a másik meg azt, hogy Thoroczkai Vendel vajda őkigyelme, ennek előtte hatszáz esztendővel. Akkor, mikor jöttek a tatárok. Már akárki építette, a tatárjáráskor Thoroczkai Vendel uramé volt a vár, mely a magas hegy tetejéről büszkén nézett le Torockó-Szentgyörgyre.

Hát csakugyan jöttek a tatárok: égő faluk jelentették, hogy itt vannak. A megriadott nép azt sem tudta, merre meneküljön: várakba-e, erdőkbe-e? Többen szaladtak erdők sűrűjébe, mint a várakba. Mire a tatárscorda Székelykő vára alá ért, Thoroczkai uram mellett csak néhány hűséges cseléd maradt, na meg a két leánya: Klárika s Katica. Ikrek voltak a leányok, olyan hasonlatosak egymáshoz, mint egyik tojás a másikhoz. S szép mind a kettő, mint a ragyogó csillag.

Úgy látszik, megneszelte ezt a tatárok vezére, mert megszállotta a várat körös-körül, s el sem mozdult onnét. Várta szép csöndesen, míg Thoroczkai uram kinyitja a kaput. Azt mondja akkor majd Thoroczkai uramnak: mehet kigyelmed, amerre tetszik, hanem a leányát én viszem el!

Hiszen ezt így elég szépen elgondolta a tatár vezér, s még csak egy hétig kellett volna várnia: elfogy az eleség a várban, s Thoroczkai uram bizonytalán, semhogy éhen halni lássa két szép leányát, feladja a várat. Hanem egy sötét, csillagtalan éjszakán rajta ütött a nép (az éhség kergette ki az erdőből). Két fiatal székely legény vezette a népet, ezek bátorították: csak előre, utánam! Üsd a fejét, ott nem sántul meg! Ütötték bizony azok a tatárnak fejét is, lábát is.

Reggel, mikor kinézett Thoroczkai uram a vár ablakán, híre-nyoma sem volt a tatárnak. Bezzeg hogy mindjárt kinyitatta a vár kapuját, s leüzent a népnek: jöjjenek fel mind, van még egy kevés maradék ételből-italból, egyenek-igyanak a győzelem öröme. A két vezért meg külön is meg akarta ajándékozni. Mondta nekik:

- Menjete, nézzetek szét a váramban. Válasszatok magatoknak valamit, ami szemeteknek, szíveteknek legjobban tetszik, nektek adom.

A legények bejárták a várnak minden zegét-zugát, s valahol meglátták az egyik leányt.

Egyszeriben félbehagyták a keresgélést, nagy sietve mentek föl Thoroczkai uramhoz.

Mondta az egyik:

- Mindent jól megnéztem, Thoroczkai uram. Nekem a leánya tetszik legjobban.

- Nekem is! - mondta a másik is lelkesen.

- Jó, jó - mosolygott Thoroczkai uram -, csakhogy melyik? Mert két leányom van ám!

Egyszeriben kiszólt a szomszéd szobába:

- Klárika, Katica, jertek be!

Abban a pillanatban beperdült Klárika.

- Mit parancsol, apámuram?

- Hát Katica hol van?

- Virágot gyomlál a kertjében.

- Hadd gyomlálja - mondta az egyik vitéz -, én ezt a leányt választottam.

- Hadd gyomlálja - mondta a másik is -, én is ezt választottam. Bizony ha mind a ketten egyet választottak, kard tegyen igazságot!

Nem kellett ezt mondani, egyszerre rántották ki a kardjukat, a szemök összevillant: kettő közül az egyik itt marad!

De abban a pillanatban, hogy a kardjuk összecsattant, beszaladt a szobába Katica is. S halljatok csudát, ki is esett mind a két vitéz kezéből a kard, pedig ugyancsak erősen megmarkolták volt.

- Ne, te, né - ámult-bámult a két székely vitéz -, hiszen ezt választottam!

Egyszerre mondták ezt: hiszen ezt választottam!

No, az öreg Thoroczkai békességet csinált köztük. Az egyik vitéz mellé állította Klárikát, a másik mellé Katicát. Klárka ujjára húzott aranykarikát, Katicára ezüstöt.

- Ez a te jegyesed - mondta az egyik vitéznek -, ez meg a tied, mondta a másiknak.

Jegyezzétek meg jól!

Szent lett a békesség. Még azon melegében megtartották a lakodalmat, s mindkét vitéz vitte a párját a maga fészkébe.

Így volt, vége volt, mese volt - meglehet, hogy igaz volt...